

## Arrest

nr. 261 909 van 8 oktober 2021  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN BELLINGEN  
Gemeentehuisstraat 3  
1653 BEERSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, geboren en getogen in Cali. Tot 2019 woonde u een vijftal jaar in Jamundi. U huwde in november 2015 en scheidde feitelijk in 2019. U heeft met uw ex-vrouw een zoon die geboren is in 2012. In 2019 gingen jullie apart wonen, in Cali. U liep school in Cali, deed er baccalaureaat en vervolgens studeerde u een semester burgerlijk ingenieur. U maakte deze studie niet af en begon te werken. U werkte tot 15 januari 2020 in de autohandel als verkoper. U kocht en verkocht wagens. Daarnaast deed u vrijwilligerswerk voor twee VZW's, namelijk Casa de los Colores*

en Cotolengo del Padre Ocampo. In Casa de los Colores gaf u Engelse les. Het is een VZW voor indianen, waar de kinderen verschillende lessen konden nemen en er ook gratis voedselbedeling was voor de ouderen. U was sinds 2018 vooral actief in Cotolengo del Padre Ocampo. Het is een organisatie van een priester die zich bekommert om ontheemden. U ging daar twee keer per week helpen, op dinsdag en donderdag. Op 09 januari 2019 verliet u de VZW en reed u met uw motor naar huis. Na ongeveer vijf kilometer, kwam u in een straat in de wijk Santa Elena. Dit is een wijk met veel indianen en een rode zone omwille van drugshandel. Daar zag u dat enkele mannen een viertal personen in een camionette duwden. Eén van de mannen zag dat u het gezien had. U wendde uw blik af en reed gewoon verder, maar in uw spiegel zag u dat één persoon u nakeek. Dit gebeurde op ongeveer een kwartier rijden van uw huis. Op 11 januari 2019 vernam u via buurtbewoners en de berichtgeving in de media, dat vier mannen met een kogel in het hoofd werden teruggevonden op dezelfde weg die u twee dagen eerder had genomen. Aan de hand van een krantenartikel herkende u, aan de kleren en laarzen, dat het over de vier personen ging die twee dagen eerder in de camionette waren geduwd. U stopte uw activiteiten voor de VZW en meed de regio. U vermoedt dat de daders, navraag hebben gedaan in de buurt, dat ze op die manier bij de organisatie Padre Ocampo zijn terecht gekomen en dat iemand over u heeft verteld, want in maart 2019 werd u een eerste keer bedreigd. U verbleef toen al in Cali en daar werd u omsingeld door twee gasten op een motor die u "professor" noemden. Ze zeiden dat ze wisten wie u was en wat u had gezien. U moest zwijgen op gevaar voor uw leven en dat van uw familie. Een tweede gelijkaardige bedreiging volgde op 16 augustus 2019 toen u op weg was naar uw werk. Op 10 januari 2020 werd u telefonisch bedreigd en diende u een klacht in bij het Openbaar Ministerie (Fiscalia). U besloot om Colombia te verlaten, op advies van het Openbaar Ministerie. U zou worden opgeroepen om te getuigen en een hoorzitting werd gepland op 18 juni 2020. In het geval men de daders zou vatten, dan diende u hen te identificeren. U kreeg ook een formulier voor de aanvraag van politiebescherming, maar de openbare aanklager kon u geen garantie geven en gaf u de raad om het land te verlaten. Op 15 januari 2020 gaf u ontslag. U verliet Colombia op 15 februari 2020. Op 18 februari 2020 kwam u aan in Spanje. Het was de bedoeling om vier dagen later naar België te vliegen, maar door het Coronavirus lukte dit niet meer. U verbleef tot 29 juni 2020 in Spanje en reisde op 01 juli 2020 naar België. U diende in België een vraag om internationale bescherming in op 03 augustus 2020. Bij terugkeer stelt u een vrees te hebben vanwege de bende die verantwoordelijk is voor de ontvoering van en moord op vier personen.

Ter ondersteuning van uw vraag om internationale bescherming legde u volgende documenten neer; uw paspoort (origineel), uw identiteitskaart (origineel), uw geboorteakte (origineel) en deze van uw zoon, alsook een kopie van uw klacht bij de Fiscalia dd. 18 januari 2020, bijgevoegd een document voor de aanvraag van politiebescherming dd. 18 januari 2020 en een uittreksel uit de database ( Sistema Penal Oral Accusatorio) in verband met de stand van zaken van uw klacht; enkele foto's van FB, waaronder van een vriendin van u, alsook een elektronisch aangeboden mp4 filmpje en een krantenartikel in verband met de moord op uw oom, tien jaar geleden.

## **B. Motivering**

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een risico kan worden vermoed op vervolging zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een persoonlijke vrees voor vervolging op grond van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat het door u aangehaalde vrijwilligerswerk voor twee organisaties die werken met indianen en ontheemden, zijnde Casa de los Colores en Cotolengo del Padre Ocampo geen verband houden met de door u aangehaalde vluchtmotieven, namelijk bedreigingen door onbekenden omdat u toevallig had gezien hoe in Santa Elena, vier mensen in een

camionette werden geduwd en u, na de ontdekking van lijken in die wijk, de link legde met wat u had gezien (CG p. 8-10).

Aangaande de VZW Casa de los Colores, werd u gevraagd naar het adres en blijkt het door u opgegeven adres niet te kloppen met het huidige adres, waarop u oppert dat ze misschien verhuisd zijn en dat u eerder naar de Cotolengo Padre Ocampo ging om te helpen (CG p.5). Sinds 2018 werkte u er op dinsdag en donderdag, telkens van 16h-18h. Op 09 januari 2019 kwam u daarvandaan toen u in Santa Elena zag hoe enkele mannen, -indiaanse landarbeiders aan hun laarzen te zien-, door andere mannen in een camionette werd geduwd. U wendde uw blik af, maar in uw achteruitspiegel kon u zien dat één iemand zijn blik op u richtte. U verklaart dat dit gebeurde in Santa Elena (CG p.7 en p.12) op ongeveer vijftien minuten van uw huis. U verklaarde dat u tot augustus 2019 in Jamundi woonde, alvorens naar Cali te verhuizen. Er dient te worden opgemerkt dat aan de hand van onderzoek via google er een wijk Santa Elena in Cali werd gevonden, alsook een dorp even buiten Cali (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). In Jamundi, in de buurt van de genoemde Cotolengo werd geen Santa Elena gevonden (zie toegevoegde informatie). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat beide stichtingen in Santa Elena gelegen waren (zie vragenlijst DVZ dd. 29/09/20 overgemaakt aan het CG). Echter, Casa de los Colores is volgens genoemde informatie in Cali gelegen (CG p.5), terwijl Cotolengo Padre Ocampo in Jamundi is gelegen. Ten aanzien van het CG stipuleerde u dat dit dichterbij uw huis was (CG p.5).

In de pers werden verschillende verwijzingen gevonden naar de moord op vier landarbeiders uit Jamundi (zie aan het dossier toegevoegde informatie), doch de informatie geeft aan dat de lichamen van een vrachtwagen werden gegooid in **Villacolombia** in Jamundi, en niet in Santa Elena zoals u beweert (CG p.7). U stelde immers nadrukkelijk dat ze op dezelfde weg dood werden teruggevonden als waar u gezien had dat ze in een camionette werden geduwd. U verwijst naar een krantenartikel (CG p.7). In een gevonden artikel (zie artikel El Tiempo toegevoegd aan het administratieve dossier) dd. 11 januari 2019, wordt verwezen naar een busje (camionette) en vier vermoorde mannen, doch er wordt gesteld dat de vier lichamen met een busje werden gebracht en werden achtergelaten aan de kant van de weg in **San Antonio**, deel van Jamundi. Er kan van worden uitgegaan, dat de diverse artikels over hetzelfde incident gaan, namelijk dat er op 11 januari 2019 vier lichamen werden gevonden in Villacolombia en/of San Antonio, beiden gelegen in hetzelfde deel van Jamundi. De genoemde persartikels komen overeen met de informatie in de video die u overmaakte aan het CG. Hieruit blijkt dat het incident uitgebreid in de media is gekomen.

Het feit dat u Santa Elena noemt als plaats van delict en niet het in de pers genoemde, Villacolombia en/of San Antonio, komt de geloofwaardigheid van uw verklaring, dat wat u onderweg zag, namelijk vier mannen die in een camionette werden geduwd, verband houdt met de genoemde moorden, niet ten goede. Men kan toch aannemen dat u, die afkomstig bent van Jamundi en de weg van de Cotolengo naar uw huis, twee keer per week deed, precies zou kunnen aangeven waar de lichamen werden gevonden.

Niet alleen geeft u niet de plek van het gebeuren accuraat weer, ook uw verklaringen over hoe u weet dat het over de dezelfde mensen gaat, zijn uiterst vaag. Na tal van ontwijkende antwoorden op die vraag (CG p.8) verwijst u naar het krantenartikel en zegt u dat u de laarzen van de mannen had herkend, laarzen als van landarbeiders (CG p.7), alsook hun jeans en witte hemden (CG p.7). Dit zijn uiterst vage beschrijvingen die bovendien niet overeen komen met de foto's bij het betreffende artikel waarop te zien is dat de gedode personen geen witte hemden dragen en ook geen laarzen.

Wat er ook van zij, zelf al was u per ongeluk getuige van een "ontvoering" die eindigde met moord – wat u toch onvoldoende heeft aangetoond-, dan nog is het niet geloofwaardig dat u pas in maart 2019 hierom een eerste keer zou zijn bedreigd, terwijl u al in Cali woonde (CG p.9). Uw verklaringen over hoe de "daders" u op het spoor zouden zijn gekomen, zijn vaag en ronduit twijfelachtig.

U vermoedt dat men navraag heeft gedaan in de Cotolengo Padre Ocampo en dat iemand onder hen informatie heeft doorgegeven over u zodat de daders uw identiteit te weten kwamen (CG p.6 en p.7). Uw verklaring is onvoldoende overtuigend. Immers, ofwel werd u in een flits herkend door de persoon die u nakeek, als zijnde iemand die verbonden is met de Cotolengo en in dat geval is het weinig verklaarbaar, dat ze u pas in maart 2019 zouden intimideren en bedreigen op een willekeurige plek in Cali (CG p.9), ofwel dienden ze op zoek te gaan naar de identiteit van een volslagen onbekende. In dat geval is het toch weinig aannemelijk dat ze bij de Cotolengo zouden te weten komen wie die onbekende was. Bovendien verklaart u dat u na de berichtgeving over de moord, nooit meer op die weg bent

geweest (CG p.8). Tevens verbrak u alle banden met de Cotelengo Padre Ocampo, waar u met niemand heeft gesproken over wat u had gezien (CG p.6 en p.10). Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat de ouders u op deze manier op het spoor zouden kunnen komen. Bovendien heeft u niet gecontroleerd, of er daadwerkelijk iemand navraag heeft gedaan naar u en berust uw verklaring dus op een loutere hypothese. U spreekt zich op dit punt ook tegen, wanneer u eerst verklaart dat u aan de stichting meedeelde dat u er niet meer zou komen, omdat u bedreigd werd (CG p.6), en vervolgens verklaart, dat u alle contacten met de stichting verbroken heeft, dat u niets heeft gezegd en niet wilde dat iemand wist dat u problemen had (CG p.10).

Over de aangehaalde bedreigingen zelf, dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw woonplaatsen niet gelijklopend zijn. Zo stelde u, dat u ten tijde van het incident met de camionette, in Jamundi woonde (CG p.4 en p.13). Aanvankelijk zei u dat u in augustus 2019 bent verhuisd naar Cali (p.4), maar op een ander moment stelde u op 15 januari 2019 te zijn verhuisd naar Cali (CG p.13). Indien u pas in augustus 2019 zou verhuisd zijn, valt dit moeilijk te rijmen met uw verklaring dat u in maart 2019 een eerste keer werd bedreigd, toen u al in Cali woonde (CG p.9). Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u in maart 2019 nog in Jamundi woonde en dat u verhuisde in augustus 2019 naar aanleiding van het tweede incident dd. 16 augustus 2019 (zie vragenlijst DVZ dd. 29/09/20 overgemaakt aan het CG).

Hoe dan ook is het opmerkelijk dat u niet in Jamundi werd bedreigd, maar tot tweemaal toe op een willekeurige plek op straat in de miljoenenstad Cali (CG p.9). Aangenomen dat u op 15 januari 2019 verhuisde moet het voor de ouders nog moeilijker zijn geweest om u op te sporen, aangezien u met niemand gesproken heeft over wat u heeft gezien, en ook uw dichte familie pas op de hoogte was na de beweerde bedreiging in maart 2019 (CG p.10). Gezien het bovenstaande maakt u deze bedreigingen onvoldoende aannemelijk.

Vervolgens is het bevreemdend dat u sinds augustus 2019 in Cali woonde, waar u tweemaal zou zijn bedreigd, maar dat men u vervolgens niet meer weet te vinden tot u op 10 januari 2020 een telefoon krijgt van onbekenden. U verklaart hierover dat u onmiddellijk het nummer heeft terug gebeld en dat er een vrouw aan de telefoon was die tegen betaling haar toestel had uitgeleend (CG p.10). Opnieuw is het een raadsel hoe ze aan uw nummer zijn gekomen, aangezien bovenstaand werd aangetoond dat u niet aannemelijk maakt dat u daadwerkelijk getuige was van de "ontvoering" van die mannen, noch dat er voldoende aannemelijke aanwijzingen zijn dat uw identiteit bekend is. U gevraagd of u ooit iets vreemd heeft opgemerkt in de buurt van uw huis in Cali carrera 41, antwoordt u negatief (CG p.13), hoewel u beweert dat het heel gemakkelijk is om te weten te komen waar iemand woont via de ID-kaart en u ervan overtuigd bent dat de ouders dit via corruptie gemakkelijk te weten kunnen komen van de politie. U expliciteert dat u omwille daarvan niet veilig bent in Medellin en/of Bogota.

Vervolgens, hoewel u uit angst niet eerder overwoog om naar aanleiding van de twee eerdere bedreigingen/ intimidaties een klacht in te dienen bij de politie of het openbaar Ministerie (CG p. 11), besluit u dit nu, na dit telefoontje wel te doen, omdat u ervan overtuigd was, dat ze achter u zouden aankomen. Waarop u zich baseert is niet duidelijk aangezien het ondertussen al een jaar geleden was dat u "iets zou hebben gezien" en u geen stappen ondernomen had om iets te vertellen aan wie dan ook. U gevraagd om welke reden u dan toch besloot om een klacht in te dienen, stelt u dat uw familie dan tenminste iets zou weten wanneer u iets overkwam (CG p.10). Het is bevreemdend dat u omwille van die reden een klacht zou indienen, aangezien het uw overtuiging is dat dit juist uw risico om doelwit te worden verhoogt (CG p.9 en vragenlijst DVZ overgemaakt aan het CG). U had ook gewoon uw familie op de hoogte kunnen brengen van wat er gebeurd was.

Nog gesteld dat de maat vol was, is het toch opvallend dat u eerst ontslag nam, namelijk op 15 januari 2020 (CG p.5) en pas dan een klacht indiende bij de Fiscalia op 18 januari 2020, alwaar de openbare aanklager u zou hebben aangeraden om het land te verlaten. Het moet worden gezegd dat aan een dergelijke uitspraak geen geloof kan worden gehecht. U om uitleg gevraagd over de redenen waarvoor u uw werk opgaf (CG p.5) zei u dat u een aanklacht had gedaan bij het OM en niet wou dat ze wisten waar u was, doch de klacht werd volgens de neergelegde documenten van de Fiscalia drie dagen later ingediend. Hiermee in tegenspraak, maar mogelijks een vergissing van uw kant, zei u dat u een klacht indiende op 10 januari 2020 (CG p.11), terwijl dit de dag van de telefonische bedreiging was, zoals u ook eerder verklaarde. Er werd u om uitleg gevraagd over de zaak waarvan u beweert getuige te zijn geweest, en wat de bedoeling ging zijn na uw klacht. U verklaart dat ze u zeker gingen oproepen als getuige in die zaak (CG p.11 en p.13). Vervolgens verwijst u naar een uittreksel uit de database (Sistema Penal Oral Accusatorio) en zegt u dat er u een zitting werd gegeven op 18 juni 2020. U zou

dan als getuige worden gehoord door een rechter over wat u had gezien (CG p.11) en eventuele verdachten moeten identificeren (CG p.12 en p.13). Echter, dit is voorlopig niet aan de orde aangezien er nog niemand is aangehouden in deze zaak (CG p.11).

Bovendien dient te worden geconstateerd dat er op het betreffende document, dat u aanziet als een uitnodiging tot een getuigenzitting, 18 JAN 2020 vermeld staat bij de rubriek "datum van toewijzing" (fecha de asignación), wat logisch is aangezien uw klacht dateert van 18 januari 2020. U hierop gewezen zegt u dat het een fout van de computer moet zijn, dat het niet JAN van januari in, maar JUN van juni (Juno) (CG p.14). U verklaart nader dat indien het 18 januari 2020 was geweest, dat u dan wel op de zitting zou zijn geweest, maar dat u niet kon wachten tot in juni. Uw verklaring mist hier toch wel enige logica, aangezien het voor uw persoonlijke veiligheid toch geen verschil maakt indien u zou zijn gehoord in januari 2020 dan wel in juni. Bovendien staat op het betreffende document dat de zaak "inactief" is. Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat een klacht bij de Fiscalía een loutere verklaring van uw kant betreft. Het is zeer bevreemdend, in die mate dat het de oprechtheid van uw verklaring ondermijnt, dat u in de klacht aangeeft dat de feiten dd. 10 januari 2020 gebeurd zijn in **Jamundi** (zie klacht: lugar de comisión de los hechos), terwijl u toch verschillende keren heeft aangegeven dat dit in Cali gebeurde (zie supra). Ook in het document betreffende de beschermingsmaatregelen staat uw adres in Jamundi vermeldt, wat bizar is aangezien u verklaarde sinds de bedreiging in augustus 2019 in Cali te wonen. Van deze bescherming wilde u overigens geen gebruik maken, omdat u vreesde voor corrupte politie die samenwerken met de bendes (CG p.13). Daarnaast zijn ook andere verklaringen uit het document bevreemdend in vergelijking met uw verklaringen ten aanzien van het CG ( zie vertaling van document van de Fiscalía). Zo verklaart u dat u het nummer dat u belde heeft teruggebeld en dat het over een wegwerp-gsm ging, terwijl u ten aanzien van het CG verklaarde dat het de telefoon was van een dame die betaald was om haar telefoon te leen te geven (CG p.10). In de aangifte staat bij de vraag of er bij de bedreiging gebruik werd gemaakt van een wagen dat het **twee keer om een bestelbusje ging** terwijl u ten aanzien van het CG verklaarde dat u twee keer omsingeld werd door mannen op een moto (CG p.8). Dat uw officiële verklaringen in de aanklacht niet overeenkomen met uw verklaringen ten aanzien van het CG, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de beweerde bedreigingen.

U maakt niet aannemelijk dat u betrokken was bij een delicate zaak, zoals u herhaaldelijk beweert, in die mate dat het Openbaar Ministerie zou gezegd hebben dat u het land diende te verlaten (CG p. 12). Evenmin maakt u aannemelijk dat u getuige bent in een actief onderzoek en dat u zou zijn opgeroepen voor de identificatie van de daders. Uw verklaringen dat dit een automatisch gevolg zou zijn van uw aanklacht (CG p.13) is niet gestaafd. U spreekt in hypothetische termen. Zo stelt u dat u het land diende te verlaten omdat naar aanleiding van de klacht het openbaar ministerie onderzoek zou doen en dat de daders dat dan te weten zouden komen (CG p.10-11). U brengt echter geen aanwijzingen aan dat dat er volgend op uw klacht, effectief een onderzoek werd gedaan, u bent immers vertrokken alvorens u hierover werd gehoord.

Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat er na uw vertrek uit Colombia nog enige navraag naar u werd gedaan, noch dat er repercussies waren voor uw familie die achterbleef (CG p.15).

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u na uw aankomst uit Europa ruim 4 maanden in Spanje verbleef zonder er klaarblijkelijk de nood te voelen daar ter plekke asiel aan te vragen. Dit ondermijnt de ernst van uw vrees voor vervolging in belangrijke mate en onderstreept hierdoor bijkomend de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. Men kan er immers vanuit gaan dat u bescherming vraagt zo gauw u zich in een Europese lidstaat bevindt. In Spanje wordt bovendien Spaans gesproken, uw moedertaal.

Uit het bovenstaande volgt dat u uw vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt en kan u de hoedanigheid van vluchteling niet worden toegekend. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te hebben op ernstige schade zoals omschreven in art. 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.*

*Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.*

*Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_veiligheidssituatie\\_colombia\\_20191113.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf) en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op [https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_colombia\\_veiligheidssituatie\\_20200727.pdf](https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf) blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.*

*Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.*

*De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.*

*Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.*

*In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.*

*Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.*

*De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

*Tot slot, de door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte zijn bewijzen van uw identiteit die hier verder niet ter discussie staat. De geboorteakte van uw zoon staat evenmin ter discussie. Uw klacht bij de Fiscalia en bijbehorende documenten werden bovenstaand voldoende besproken. Aangaande de neergelegde informatie en foto's van FB dient te worden vastgesteld dat de foto van de vier dode personen op een andere locatie is als het incident waarvan sprake in uw vluchtrelaas, het mp4 filmpje is berichtgeving die ook in de geschreven pers werd overgenomen en werd toegevoegd aan het administratieve dossier; de FB foto's van een vriendin van u die werd gedood (CG p. 14) houden geen verband met uw persoonlijke vluchtrelaas; idem voor de kopie van een krantenartikel inzake de moord op uw oom (CG p. 14).*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

#### **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoeker de schending aan van “artikel 1, A van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen”, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de “wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringen van bestuurshandelingen”, van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, van de “algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur” en van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidbeginsel.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvragen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

*“Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een risico kan worden vermoed op vervolging zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een persoonlijke vrees voor vervolging op grond van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.*

*Ten eerste dient te worden opgemerkt dat het door u aangehaalde vrijwilligerswerk voor twee organisaties die werken met indianen en ontheemden, zijnde Casa de los Colores en Cotolengo del Padre Ocampo geen verband houden met de door u aangehaalde vluchtmotieven, namelijk bedreigingen door onbekenden omdat u toevallig had gezien hoe in Santa Elena, vier mensen in een camionette werden geduwd en u, na de ontdekking van lijken in die wijk, de link legde met wat u had gezien (CG p. 8-10).*

*Aangaande de VZW Casa de los Colores, werd u gevraagd naar het adres en blijkt het door u opgegeven adres niet te kloppen met het huidige adres, waarop u oppert dat ze misschien verhuisd zijn en dat u eerder naar de Cotolengo Padre Ocampo ging om te helpen (CG p.5). Sinds 2018 werkte u er op dinsdag en donderdag, telkens van 16h-18h. Op 09 januari 2019 kwam u daarvandaan toen u in Santa Elena zag hoe enkele mannen, -indiaanse landarbeiders aan hun laarzen te zien-, door andere mannen in een camionette werd geduwd. U wendde uw blik af, maar in uw achteruitspiegel kon u zien dat één iemand zijn blik op u richtte. U verklaart dat dit gebeurde in Santa Elena (CG p.7 en p.12) op ongeveer vijftien minuten van uw huis. U verklaarde dat u tot augustus 2019 in Jamundi woonde, alvorens naar Cali te verhuizen. Er dient te worden opgemerkt dat aan de hand van onderzoek via google er een wijk Santa Elena in Cali werd gevonden, alsook een dorp even buiten Cali (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). In Jamundi, in de buurt van de genoemde Cotolengo werd geen Santa Elena gevonden (zie toegevoegde informatie). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat beide stichtingen in Santa Elena gelegen waren (zie vragenlijst DVZ dd. 29/09/20 overgemaakt aan het CG). Echter, Casa de los Colores is volgens genoemde informatie in Cali gelegen (CG p.5), terwijl Cotolengo Padre Ocampo in Jamundi is gelegen. Ten aanzien van het CG stipuleerde u dat dit dichterbij uw huis was (CG p.5).*

*In de pers werden verschillende verwijzingen gevonden naar de moord op vier landarbeiders uit Jamundi (zie aan het dossier toegevoegde informatie), doch de informatie geeft aan dat de lichamen van een vrachtwagen werden gegooid in **Villacolombia** in Jamundi, en niet in Santa Elena zoals u beweert (CG p.7). U stelde immers nadrukkelijk dat ze op dezelfde weg dood werden teruggevonden als waar u gezien had dat ze in een camionette werden geduwd. U verwijst naar een krantenartikel (CG p.7). In een gevonden artikel (zie artikel El Tiempo toegevoegd aan het administratieve dossier) dd. 11 januari 2019, wordt verwezen naar een busje (camionette) en vier vermoorde mannen, doch er wordt gesteld dat de vier lichamen met een busje werden gebracht en werden achtergelaten aan de kant van de weg in **San Antonio**, deel van Jamundi. Er kan van worden uitgegaan, dat de diverse artikels over hetzelfde incident gaan, namelijk dat er op 11 januari 2019 vier lichamen werden gevonden in Villacolombia en/of San Antonio, beiden gelegen in hetzelfde deel van Jamundi. De genoemde persartikels komen overeen met de informatie in de video die u overmaakte aan het CG. Hieruit blijkt dat het incident uitgebreid in de media is gekomen.*

*Het feit dat u Santa Elena noemt als plaats van delict en niet het in de pers genoemde, Villacolombia en/of San Antonio, komt de geloofwaardigheid van uw verklaring, dat wat u onderweg zag, namelijk vier mannen die in een camionette werden geduwd, verband houdt met de genoemde moorden, niet ten goede. Men kan toch aannemen dat u, die afkomstig bent van Jamundi en de weg van de Cotolengo naar uw huis, twee keer per week deed, precies zou kunnen aangeven waar de lichamen werden gevonden.*



*Niet alleen geeft u niet de plek van het gebeuren accuraat weer, ook uw verklaringen over hoe u weet dat het over de dezelfde mensen gaat, zijn uiterst vaag. Na tal van ontwijkende antwoorden op die vraag (CG p.8) verwijst u naar het krantenartikel en zegt u dat u de laarzen van de mannen had herkend, laarzen als van landarbeiders (CG p.7), alsook hun jeans en witte hemden (CG p.7). Dit zijn uiterst vage beschrijvingen die bovendien niet overeen komen met de foto's bij het betreffende artikel waarop te zien is dat de gedode personen geen witte hemden dragen en ook geen laarzen.*

*Wat er ook van zij, zelf al was u per ongeluk getuige van een "ontvoering" die eindigde met moord – wat u toch onvoldoende heeft aangetoond-, dan nog is het niet geloofwaardig dat u pas in maart 2019 hierom een eerste keer zou zijn bedreigd, terwijl u al in Cali woonde (CG p.9). Uw verklaringen over hoe de "daders" u op het spoor zouden zijn gekomen, zijn vaag en ronduit twijfelachtig.*

*U vermoedt dat men navraag heeft gedaan in de Cotolengo Padre Ocampo en dat iemand onder hen informatie heeft doorgegeven over u zodat de daders uw identiteit te weten kwamen (CG p.6 en p.7). Uw verklaring is onvoldoende overtuigend. Immers, ofwel werd u in een flits herkend door de persoon die u nakeek, als zijnde iemand die verbonden is met de Cotolengo en in dat geval is het weinig verklaarbaar, dat ze u pas in maart 2019 zouden intimideren en bedreigen op een willekeurige plek in Cali (CG p.9), ofwel dienden ze op zoek te gaan naar de identiteit van een volslagen onbekende. In dat geval is het toch weinig aannemelijk dat ze bij de Cotolengo zouden te weten komen wie die onbekende was. Bovendien verklaart u dat u na de berichtgeving over de moord, nooit meer op die weg bent geweest (CG p.8). Tevens verbrak u alle banden met de Cotolengo Padre Ocampo, waar u met niemand heeft gesproken over wat u had gezien (CG p.6 en p.10). Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat de daders u op deze manier op het spoor zouden kunnen komen. Bovendien heeft u niet gecontroleerd, of er daadwerkelijk iemand navraag heeft gedaan naar u en berust uw verklaring dus op een loutere hypothese. U spreekt zich op dit punt ook tegen, wanneer u eerst verklaart dat u aan de stichting meedeelde dat u er niet meer zou komen, omdat u bedreigd werd (CG p.6), en vervolgens verklaart, dat u alle contacten met de stichting verbroken heeft, dat u niets heeft gezegd en niet wilde dat iemand wist dat u problemen had (CG p.10).*

*Over de aangehaalde bedreigingen zelf, dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw woonplaatsen niet gelijklopend zijn. Zo stelde u, dat u ten tijde van het incident met de camionette, in Jamundi woonde (CG p.4 en p.13). Aanvankelijk zei u dat u in augustus 2019 bent verhuisd naar Cali (p.4), maar op een ander moment stelde u op 15 januari 2019 te zijn verhuisd naar Cali (CG p.13). Indien u pas in augustus 2019 zou verhuisd zijn, valt dit moeilijk te rijmen met uw verklaring dat u in maart 2019 een eerste keer werd bedreigd, toen u al in Cali woonde (CG p.9). Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u in maart 2019 nog in Jamundi woonde en dat u verhuisde in augustus 2019 naar aanleiding van het tweede incident dd. 16 augustus 2019 (zie vragenlijst DVZ dd. 29/09/20 overgemaakt aan het CG).*

*Hoe dan ook is het opmerkelijk dat u niet in Jamundi werd bedreigd, maar tot tweemaal toe op een willekeurige plek op straat in de miljoenenstad Cali (CG p.9). Aangenomen dat u op 15 januari 2019 verhuisde moet het voor de daders nog moeilijker zijn geweest om u op te sporen, aangezien u met niemand gesproken heeft over wat u heeft gezien, en ook uw dichte familie pas op de hoogte was na de beweerde bedreiging in maart 2019 (CG p.10). Gezien het bovenstaande maakt u deze bedreigingen onvoldoende aannemelijk.*

*Vervolgens is het bevreemdend dat u sinds augustus 2019 in Cali woonde, waar u tweemaal zou zijn bedreigd, maar dat men u vervolgens niet meer weet te vinden tot u op 10 januari 2020 een telefoon krijgt van onbekenden. U verklaart hierover dat u onmiddellijk het nummer heeft terug gebeld en dat er een vrouw aan de telefoon was die tegen betaling haar toestel had uitgeleend (CG p.10). Opnieuw is het een raadsel hoe ze aan uw nummer zijn gekomen, aangezien bovenstaand werd aangetoond dat u niet aannemelijk maakt dat u daadwerkelijk getuige was van de "ontvoering" van die mannen, noch dat er voldoende aannemelijke aanwijzingen zijn dat uw identiteit bekend is. U gevraagd of u ooit iets vreemd heeft opgemerkt in de buurt van uw huis in Cali carrera 41, antwoordt u negatief (CG p.13), hoewel u beweert dat het heel gemakkelijk is om te weten te komen waar iemand woont via de ID-kaart en u ervan overtuigd bent dat de daders dit via corruptie gemakkelijk te weten kunnen komen van de politie. U expliciteert dat u omwille daarvan niet veilig bent in Medellin en/of Bogota.*

*Vervolgens, hoewel u uit angst niet eerder overwoog om naar aanleiding van de twee eerdere bedreigingen/ intimidaties een klacht in te dienen bij de politie of het openbaar Ministerie (CG p. 11),*

besluit u dit nu, na dit telefoontje wel te doen, omdat u ervan overtuigd was, dat ze achter u zouden aankomen. Waarop u zich baseert is niet duidelijk aangezien het ondertussen al een jaar geleden was dat u "iets zou hebben gezien" en u geen stappen ondernomen had om iets te vertellen aan wie dan ook. U gevraagd om welke reden u dan toch besloot om een klacht in te dienen, stelt u dat uw familie dan tenminste iets zou weten wanneer u iets overkwam (CG p.10). Het is bevreemdend dat u omwille van die reden een klacht zou indienen, aangezien het uw overtuiging is dat dit juist uw risico om doelwit te worden verhoogt (CG p.9 en vragenlijst DVZ overgemaakt aan het CG). U had ook gewoon uw familie op de hoogte kunnen brengen van wat er gebeurd was.

Nog gesteld dat de maat vol was, is het toch opvallend dat u eerst ontslag nam, namelijk op 15 januari 2020 (CG p.5) en pas dan een klacht indiende bij de Fiscalía op 18 januari 2020, alwaar de openbare aanklager u zou hebben aangeraden om het land te verlaten. Het moet worden gezegd dat aan een dergelijke uitspraak geen geloof kan worden gehecht. U om uitleg gevraagd over de redenen waarvoor u uw werk opgaf (CG p.5) zei u dat u een aanklacht had gedaan bij het OM en niet wou dat ze wisten waar u was, doch de klacht werd volgens de neergelegde documenten van de Fiscalía drie dagen later ingediend. Hiermee in tegenspraak, maar mogelijks een vergissing van uw kant, zei u dat u een klacht indiende op 10 januari 2020 (CG p.11), terwijl dit de dag van de telefonische bedreiging was, zoals u ook eerder verklaarde. Er werd u om uitleg gevraagd over de zaak waarvan u beweert getuige te zijn geweest, en wat de bedoeling ging zijn na uw klacht. U verklaart dat ze u zeker gingen oproepen als getuige in die zaak (CG p.11 en p.13). Vervolgens verwijst u naar een uittreksel uit de database (Sistema Penal Oral Accusatorio) en zegt u dat er u een zitting werd gegeven op 18 juni 2020. U zou dan als getuige worden gehoord door een rechter over wat u had gezien (CG p.11) en eventuele verdachten moeten identificeren (CG p.12 en p.13). Echter, dit is voorlopig niet aan de orde aangezien er nog niemand is aangehouden in deze zaak (CG p.11).

Bovendien dient te worden geconstateerd dat er op het betreffende document, dat u aanziet als een uitnodiging tot een getuigenzitting, 18 JAN 2020 vermeld staat bij de rubriek "datum van toewijzing" (fecha de asignación), wat logisch is aangezien uw klacht dateert van 18 januari 2020. U hierop gewezen zegt u dat het een fout van de computer moet zijn, dat het niet JAN van januari in, maar JUN van juni (Juno) (CG p.14). U verklaart nader dat indien het 18 januari 2020 was geweest, dat u dan wel op de zitting zou zijn geweest, maar dat u niet kon wachten tot in juni. Uw verklaring mist hier toch wel enige logica, aangezien het voor uw persoonlijke veiligheid toch geen verschil maakt indien u zou zijn gehoord in januari 2020 dan wel in juni. Bovendien staat op het betreffende document dat de zaak "inactief" is. Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat een klacht bij de Fiscalía een loutere verklaring van uw kant betreft. Het is zeer bevreemdend, in die mate dat het de oprechtheid van uw verklaring ondermijnt, dat u in de klacht aangeeft dat de feiten dd. 10 januari 2020 gebeurd zijn in **Jamundi** (zie klacht: lugar de comisión de los hechos), terwijl u toch verschillende keren heeft aangegeven dat dit in Cali gebeurde (zie supra). Ook in het document betreffende de beschermingsmaatregelen staat uw adres in Jamundi vermeldt, wat bizar is aangezien u verklaarde sinds de bedreiging in augustus 2019 in Cali te wonen. Van deze bescherming wilde u overigens geen gebruik maken, omdat u vreesde voor corrupte politie die samenwerken met de bendes (CG p.13). Daarnaast zijn ook andere verklaringen uit het document bevreemdend in vergelijking met uw verklaringen ten aanzien van het CG ( zie vertaling van document van de Fiscalía). Zo verklaart u dat u het nummer dat u belde heeft teruggebeld en dat het over een wegwerp-gsm ging, terwijl u ten aanzien van het CG verklaarde dat het de telefoon was van een dame die betaald was om haar telefoon te leen te geven (CG p.10). In de aangifte staat bij de vraag of er bij de bedreiging gebruik werd gemaakt van een wagen dat het **twee keer om een bestelbusje ging** terwijl u ten aanzien van het CG verklaarde dat u twee keer omsingeld werd door mannen op een moto (CG p.8). Dat uw officiële verklaringen in de aanklacht niet overeenkomen met uw verklaringen ten aanzien van het CG, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de beweerde bedreigingen.

U maakt niet aannemelijk dat u betrokken was bij een delicate zaak, zoals u herhaaldelijk beweert, in die mate dat het Openbaar Ministerie zou gezegd hebben dat u het land diende te verlaten (CG p. 12). Evenmin maakt u aannemelijk dat u getuige bent in een actief onderzoek en dat u zou zijn opgeroepen voor de identificatie van de daders. Uw verklaringen dat dit een automatisch gevolg zou zijn van uw aanklacht (CG p.13) is niet gestaafd. U spreekt in hypothetische termen. Zo stelt u dat u het land diende te verlaten omdat naar aanleiding van de klacht het openbaar ministerie onderzoek zou doen en dat de daders dat dan te weten zouden komen (CG p.10-11). U brengt echter geen aanwijzingen aan dat dat er volgend op uw klacht, effectief een onderzoek werd gedaan, u bent immers vertrokken alvorens u hierover werd gehoord.

*Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat er na uw vertrek uit Colombia nog enige navraag naar u werd gedaan, noch dat er repercussies waren voor uw familie die achterbleef (CG p.15).*

(...)

*Uit het bovenstaande volgt dat u uw vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt en kan u de hoedanigheid van vluchteling niet worden toegekend. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te hebben op ernstige schade zoals omschreven in art. 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.”*

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen waarom hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoont dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Waar verzoeker erop wijst dat hij werd verklikt door iemand bij de organisatie waarbij hij vrijwilligerswerk verrichtte om aan te tonen dat er wel een verband is tussen deze organisatie en de ingeroepen vluchtmotieven gaat hij voorbij aan de concrete en genuanceerde vaststelling in de bestreden beslissing. Verzoeker maakt ook hiermee niet aannemelijk dat hij bedreigd werd omwille van zijn vrijwilligerswerk voor de organisatie.

Waar verzoeker erop wijst dat de vzw Casa de los Colores, misschien verhuisd is en dat de voornaamste vzw waar hij de laatste tijd ging werken de vzw Cotolengo Padre Ocampo, is, herhaalt hij slechts zijn eerdere verklaringen doch doet hij geen afbreuk aan de concrete vaststellingen met betrekking tot deze vzw's en hun ligging zoals omstandig beschreven in de bestreden beslissing. Het argument dat de verwerende partij het bestaan van deze vzw's niet betwist noch enige twijfel uit over het feit dat verzoeker hiervoor vrijwilligerswerk heeft gedaan, plaatst de gedane vaststellingen evenmin in een ander daglicht.

Verzoeker wijst erop dat er een verschil bestaat tussen een verblijfplaats en een officiële woonplaats of domicilie en stelt dat hij bij de problemen in 2019 terug uitweek naar Cali en citeert de desbetreffend afgelegde verklaringen. Verzoeker verklaarde echter dat hij ten tijde dat hij getuige was van het incident waarbij vier mannen in een bestelwagen werden geduwd, in Jamundi woonde (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4, 13) en dat hij in augustus 2019 is verhuisd naar Cali (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4), maar op een ander moment stelde hij op 15 januari 2019 te zijn verhuisd naar Cali (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13).

Niet alleen zijn dit tegenstrijdige verklaringen, maar moet ook worden vastgesteld dat indien verzoeker daadwerkelijk pas in augustus 2019 zou verhuisd zijn, dit niet in overeenstemming is met zijn verklaring dat hij in maart 2019 een eerste keer werd bedreigd en dit toen hij al in Cali woonde (Notities van het persoonlijk onderhoud, p.9). Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dan weer dat hij in maart 2019 nog in Jamundi woonde en dat hij in augustus 2019 verhuisde naar aanleiding van het tweede incident d.d. 16 augustus 2019 (vragenlijst, 3.5.). Verzoeker zet op geen enkele concrete wijze uiteen op welke manier het verschil tussen een verblijfplaats en officiële woonplaats deze vaststellingen zou kunnen verklaren of weerleggen, ook in zijn verklaringen die hij aflegde tijdens het onderhoud kan desbetreffend geen verduidelijking worden teruggevonden.

Verzoeker is voorts van mening dat de verwerende partij met betrekking tot de locatie of vindplaats van de lijken tegenstrijdigheden vaststelt en citeert opnieuw een gedeelte van zijn verklaringen. In de pers werden verschillende verwijzingen gevonden naar de moord op vier landarbeiders die in Jamundi

vermoord werden teruggevonden, terwijl verzoeker nadrukkelijk stelde dat ze op dezelfde weg dood werden teruggevonden als waar hij gezien had dat ze in een bestelwagen werden geduwd, zijnde Santa Elena (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Verzoeker geeft in het verzoekschrift evenwel aan dat hij verklaarde dat de lichamen werden gevonden in Jamundi en er aldus geen tegenstrijdigheden zijn tussen de door hem opgegeven locatie en de inhoud van de persartikelen, maar dit kan niet worden in overeenstemming worden gebracht met zijn eerdere verklaring.

Ook kan gelet op de kaarten aanwezig in het administratief dossier niet worden ingezien op welke wijze verzoekers verklaring dat ze op dezelfde weg dood werden teruggevonden als waar hij gezien had dat ze in een bestelwagen werden geduwd, namelijk Santa Elena in verband kan worden gebracht met een weg in Jamundi. Verzoeker biedt in zijn verzoekschrift evenmin enige toelichting of verduidelijking.

Men kan overigens aannemen dat verzoeker, die afkomstig is van Jamundi en de weg van de Cotolengo naar zijn huis, naar eigen zeggen twee keer per week deed, precies zou kunnen aangeven waar de lichamen werden gevonden.

Waar verzoeker aangeeft dat hij de gedode landarbeiders nadien herkende in de krant aan de hand van hun laarzen en kleding van landarbeiders, herhaalt hij opnieuw slechts zijn verklaringen doch dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker niet verder kwam dan uiterst vage beschrijvingen te geven van deze mensen. Verzoeker gaf immers slechts aan dat het enige wat hij kon zien de huidskleur was en dat zowel de slachtoffers als de daders indianen waren (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Bovendien werd terecht opgemerkt dat verzoekers verklaringen over de kledij niet overeen komen met de foto's bij het betreffende krantenartikel waarop te zien is dat de gedode personen geen witte hemden dragen en ook geen laarzen.

Verzoeker meent dat er ten onrechte geen geloof werd gehecht aan zijn verklaringen terwijl hij duidelijk heeft weergegeven dat hij onderweg was van de vrijwilligersorganisatie en dit maakte dat hij enkel via deze weg kon worden teruggevonden doch doet geen afbreuk aan de concrete vaststellingen.

Zoals werd toegelicht in de bestreden beslissing kunnen verzoekers verklaringen niet overtuigen. Ofwel werd verzoeker in een flits herkend door de persoon die hem nakeek, als zijnde iemand die verbonden is met de Cotolengo en in dat geval is het niet aannemelijk, dat ze hem pas in maart 2019 zouden intimideren en bedreigen op een willekeurige plek in Cali (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9), ofwel dienden ze op zoek te gaan naar de identiteit van een volslagen onbekende.

In dat laatste geval acht de Raad het niet aannemelijk dat ze bij de vzw Cotolengo zouden te weten komen wie die onbekende was te meer verzoeker verklaarde dat hij na de berichtgeving over de moord, nooit meer op die weg is geweest (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8) en alle banden met de Cotolengo Padre Ocampo, waar hij met niemand heeft gesproken over wat hij had gezien (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, 10) verbrak. Hierbij komt ook nog de vaststelling dat verzoeker niet controleerde of er daadwerkelijk iemand navraag heeft gedaan naar hem en spreekt hij zich op dit punt ook tegen, aangezien hij eerst verklaarde dat hij aan de stichting meedeelde dat hij er niet meer zou komen, omdat hij bedreigd werd (Notities van het persoonlijk onderhoud, p.6), en vervolgens dat hij alle contacten met de stichting verbroken heeft, dat hij niets heeft gezegd en niet wilde dat iemand wist dat hij problemen had (Notities van het persoonlijk onderhoud, p.10). De algemene verwijzing naar het feit dat Colombia veel corruptie kent waardoor er ongetwijfeld bijkomende informatie van iemand kan worden bekomen, kan geenszins volstaan om deze vaststellingen te verklaren of te weerleggen.

Aan de bewering dat zijn identiteit door iemand binnen de vzw werd prijsgegeven kan gelet op voormelde vaststellingen dan ook geen geloof worden gehecht, waardoor dit argument niet kan gebruikt worden om te verklaren dat verzoeker op een willekeurige plek op straat in de miljoenenstad Cali (Notities van het persoonlijk onderhoud, p.9) (telefonisch) bedreigd werd.

Waar verzoeker aanvoert dat hij een zekere angst had en schrik voor zijn familie om deze hierbij te betrekken en ook problemen te bezorgen, ter verschoning van de vaststelling dat verzoeker pas na de telefonische dreigementen klacht indiende herhaalt hij slechts zijn verklaringen. Hetzelfde moet worden gesteld met betrekking tot verzoekers verweer wat betreft de vaststellingen rond de ingediende klacht van verzoeker, gezien hij slechts de tijdens het persoonlijk onderhoud afgelegde verklaringen citeert. Hiermee doet verzoeker geen enkele afbreuk aan de pertinente vaststellingen dienaangaande die voor de duidelijkheid hier opnieuw worden overgenomen:

*“Vervolgens, hoewel u uit angst niet eerder overwoog om naar aanleiding van de twee eerdere bedreigingen/ intimidaties een klacht in te dienen bij de politie of het openbaar Ministerie (CG p. 11),*

*besluit u dit nu, na dit telefoontje wel te doen, omdat u ervan overtuigd was, dat ze achter u zouden aankomen. Waarop u zich baseert is niet duidelijk aangezien het ondertussen al een jaar geleden was dat u "iets zou hebben gezien" en u geen stappen ondernomen had om iets te vertellen aan wie dan ook. U gevraagd om welke reden u dan toch besloot om een klacht in te dienen, stelt u dat uw familie dan tenminste iets zou weten wanneer u iets overkwam (CG p.10). Het is bevreemdend dat u omwille van die reden een klacht zou indienen, aangezien het uw overtuiging is dat dit juist uw risico om doelwit te worden verhoogt (CG p.9 en vragenlijst DVZ overgemaakt aan het CG). U had ook gewoon uw familie op de hoogte kunnen brengen van wat er gebeurd was."*

*Nog gesteld dat de maat vol was, is het toch opvallend dat u eerst ontslag nam, namelijk op 15 januari 2020 (CG p.5) en pas dan een klacht indiende bij de Fiscalia op 18 januari 2020, alwaar de openbare aanklager u zou hebben aangeraden om het land te verlaten. Het moet worden gezegd dat aan een dergelijke uitspraak geen geloof kan worden gehecht. U om uitleg gevraagd over de redenen waarvoor u uw werk opgaf (CG p.5) zei u dat u een aanklacht had gedaan bij het OM en niet wou dat ze wisten waar u was, doch de klacht werd volgens de neergelegde documenten van de Fiscalia drie dagen later ingediend. Hiermee in tegenspraak, maar mogelijks een vergissing van uw kant, zei u dat u een klacht indiende op 10 januari 2020 (CG p.11), terwijl dit de dag van de telefonische bedreiging was, zoals u ook eerder verklaarde. Er werd u om uitleg gevraagd over de zaak waarvan u beweert getuige te zijn geweest, en wat de bedoeling ging zijn na uw klacht. U verklaart dat ze u zeker gingen oproepen als getuige in die zaak (CG p.11 en p.13). Vervolgens verwijst u naar een uittreksel uit de database (Sistema Penal Oral Accusatorio) en zegt u dat er u een zitting werd gegeven op 18 juni 2020. U zou dan als getuige worden gehoord door een rechter over wat u had gezien (CG p.11) en eventuele verdachten moeten identificeren (CG p.12 en p.13). Echter, dit is voorlopig niet aan de orde aangezien er nog niemand is aangehouden in deze zaak (CG p.11)."*

Waar verzoeker vervolgens aanvoert dat de verwerende partij ten onrechte ingaat op de datum van de klacht terwijl hij het tijdens het onderhoud ook heeft over een getuigenzitting die vervolgens werd georganiseerd en waardoor er verwarring is ontstaan, slaat hij de bal opnieuw mis. In de bestreden beslissing werd omstandig gemotiveerd dat het gaat om de datum die vermeld is op de uitnodiging tot een getuigenzitting, waar wel degelijk 18 januari op vermeld staat, hetgeen niet logisch is gezien verzoekers klacht pas dateert van 18 januari, zoals ook blijkt uit verzoekers verklaringen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p.14) en op het betreffende document staat dat de zaak "inactief" is. Ook de vaststelling dat verzoeker in de klacht aangeeft dat de feiten van 10 januari 2020 in Jamundi hebben plaatsgevonden, terwijl verzoeker verscheidene malen heeft aangegeven dat deze feiten in Cali plaatsvonden, ondermijnt verzoekers geloofwaardigheid.

Het verweer dat er een verschil is tussen een officieel adres en een verblijfplaats kan geen verschoning bieden voor de vaststellingen dat verzoekers adres in Jamundi erop wordt vermeld. Verzoeker verklaarde immers sinds de bedreiging in augustus 2019 in Cali te wonen, waardoor kan worden verwacht dat hij in een document met betrekking tot politiebescherming het adres doorgeeft waarop hij bescherming nodig heeft, namelijk dat in Cali.

De verwijzing naar een algemene situatie of een risicoprofiel volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de materiële voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch aan de materiële voorwaarden die inzake de toekenning van de subsidiaire beschermings-status worden gesteld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar Colombia zou worden vervolgd of gevisieerd.

2.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad stelt vast dat verweerder bij aanvullende nota van 10 september 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld met de COI Focus *“Colombia – Veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021.

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos.

De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend.

Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren.

Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019, 27 juli 2020 en 2 augustus 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en  slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

*“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.*

*De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (-massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.*

*In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.*

*Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."*

Met betrekking tot de situatie in de grote steden, waaronder Cali, kan in de voormelde recente landeninformatie nog het volgende worden gelezen:

*"ICRC haalt aan dat Colombia naast binnenlandse gewapende conflicten ook te maken heeft met andere vormen van geweld die niet onder de noemer 'gewapend conflict' vallen zoals het geweld in de steden Medellín, Buenaventura, Cali en Tumaco. Het jaarrapport van PARES over de veiligheid in de grote steden stelt dat alle vijftien grootste steden van Colombia een daling in hun aantal moordzaken registreerden in 2020. Alleen Santa Marta registreerde hetzelfde totaal. Wat betreft de procentuele verschillen kende Puerto Carreño de grootste daling met 53 % en Bogotá de kleinste met 2 %. Volgens het IISS zijn steden evenwel geen geïsoleerde eilanden en worden ze getroffen en beïnvloed door conflictdynamieken via transnationale illegale handel en niet-statelijke gewapende groepen. Hoewel het gewapend conflict zich vooral op het platteland concentreert, vormen steden knooppunten waar illegale economische en politieke netwerken samenkomen in de vorm van cocaïne transporten, witwassen van geld en de activiteiten van talloze gewapende groeperingen die zich verrijken door transnationale drugshandel en criminaliteit. Ook ontheemding zorgt voor een link met het gewapend conflict."*

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt dus het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

*In casu* blijkt uit verzoekers verklaringen dat verzoeker afkomstig is van het departement Valle del Cauca en er tot zijn vertrek uit Colombia in Cali heeft gewoond.

Gelet op de voorgaande analyse, besluit de Raad dat er aldaar geen sprake is van een gewapend conflict. Het geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit en is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, met onder meer interne afrekeningen en confrontaties tussen georganiseerde misdaadgroepen en bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt niet dat bij de confrontaties tussen de gewapende groeperingen strijdmethoden of tactieken worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia is gesteund.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de stad Cali, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF